

eul_wid: gay-ab

Ἀγὼν Ὀμήρου καὶ Ἡσιόδου · Homer and Hesiod Contests Anonymous

Contest of Homer and Hesiod

Ἀγὼν Ὀμήρου καὶ Ἡσιόδου

Period: *Ρωμαϊκή* Roman
Dialect: *Κοινή* Koine
Domain: *Μυθιστορία* Fiction
Format: *Πεζός* Prose

[45] Ὅμηρον καὶ Ἡσίοδον τοὺς θειοτάτους ποιητὰς πάντες ἄνθρωποι πολίτας ἰδίους εὖχονται λέγεσθαι. ἀλλ' Ἡσίοδος μὲν τὴν ἰδίαν ὀνομάσας πατρίδα πάντας τῆς φιλονεικίας ἀπήλλαξεν εἰπὼν <O.D. 639, 640> ὥς ὁ πατήρ αὐτοῦ εἶσατο δ' ἄγχ' Ἑλικῶνος οἰζυρῇ ἐνὶ κώμῃ Ἄσκρι, χεῖμα κακῇ, θέρει ἀργαλή, οὐδέ ποτ' ἐσθλῇ. Ὅμηρον δὲ πᾶσαι ὥς εἰπεῖν αἱ πόλεις καὶ οἱ ἔποικοι αὐτῶν παρ' ἑαυτοῖς γεγενῆσθαι λέγουσιν. καὶ πρῶτοί γε Σμυρναῖοι Μέλητος ὄντα τοῦ παρ' αὐτοῖς ποταμοῦ καὶ Κρηθίδος νύμφης κεκλησθαι φασὶ πρότερον Μελησιγένη, ὕστερον μέντοι τυφλωθέντα Ὅμηρον μετονομασθῆναι διὰ τὴν παρ' αὐτοῖς ἐπὶ τῶν τοιούτων συνήθη προσηγορίαν. Χῖοι δὲ πάλιν τεκμήρια φέρουσιν ἴδιον εἶναι πολίτην λέγοντες καὶ περισφύζεσθαι τινὰς ἐκ τοῦ γένους αὐτοῦ παρ' αὐτοῖς Ὀμηρίδας καλουμένους. Κολοφώνιοι δὲ καὶ τόπον δεικνύουσιν, ἐν ᾧ φασὶν αὐτὸν γράμματα διδάσκοντα τῆς ποιήσεως ἄρξασθαι καὶ ποιῆσαι πρῶτον τὸν Μαργίτην. περὶ δὲ τῶν γονέων αὐτοῦ πάλιν πολλὴ διαφωνία παρὰ πᾶσιν ἐστίν. Ἑλλάνικος <fr. 6> μὲν γὰρ καὶ Κλεάνθης <fr. 592 Arn.> Μαίονα λέγουσιν, Εὐγαίῳ <F.H.G. ii. 16> δὲ Μέλητα, Καλλικλῆς δὲ Δμασαγόραν, Δημόκριτος δὲ ὁ Τροιζήνιος Δαήμονα ἔμπορον, ἔνιοι δὲ Θαμύραν, Αἰγύπτιοι δὲ Μενέμαχον ἱερογραμματέα, εἰσὶ δὲ οἱ Τηλέμαχον τὸν Ὀδυσσεῶς μητέρα δὲ οἱ μὲν Μῆτιν, οἱ δὲ Κρηθίδα, οἱ δὲ Θεμίστην, οἱ δὲ Ὑρνηθῶ, ἔνιοι δὲ Ἰθακήσιαν τινὰ ὑπὸ Φοινίκων ἀπεμποληθεῖσαν, οἱ δὲ Καλλιόπην τὴν Μοῦσαν, τινὲς δὲ Πολυκάστην τὴν Νέστορος. ἐκαλεῖτο δὲ Μέλης, ὥς δὲ τινὲς φασὶ Μελησιγένης, ὥς δὲ ἔνιοι Ἄλτης. ὀνομασθῆναι δὲ αὐτὸν φασὶ τινὲς Ὅμηρον διὰ τὸν πατέρα αὐτοῦ ὅμηρον δοθῆναι ὑπὸ Κυπρίων Πέρσαις, οἱ δὲ διὰ τὴν πῆρῳσιν τῶν ὁμμάτων παρὰ γὰρ τοῖς Αἰολεῦσιν οὕτως οἱ πηροὶ καλοῦνται. ὅπερ δὲ ἀκηκόαμεν ἐπὶ τοῦ θειοτάτου αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ εἰρημένον ὑπὸ τῆς Πυθίας περὶ Ὀμήρου, ἐκθυσόμεθα. τοῦ γὰρ βασιλέως πυθομένου πόθεν Ὅμηρος καὶ τίνας, ἀπεφοίβασε δι' ἐξαμέτρου τόνδε τὸν τρόπον· ἄγνωστόν μ' ἔρει γενεὴν καὶ πατρίδα γαῖαν ἀμβροσίου σειρήνος, ἔδος δ' Ἰθακήσιός ἐστιν, Τηλέμαχος δὲ πατήρ καὶ Νεστορὲς Ἐπικάστη μήτηρ, ἥ μιν ἔτικτε βροτῶν πολὺ πάνσοφον ἄνδρα. οἷς μάλιστα δεῖ πιστεῦειν διὰ τὸν πυθόμενον καὶ τὸν ἀποκρινάμενον, ἄλλως τε οὕτως τοῦ ποιητοῦ μεγαλοφυῶς τὸν προπάτορα διὰ τῶν ἐπῶν δεδοξάκοτος, ἔνιοι μὲν οὖν αὐτὸν προγενέστερον Ἡσιόδου φασὶν εἶναι, τινὲς δὲ νεώτερον καὶ συγγενῇ. γενεαλογουσι δὲ οὕτως Ἀπόλλωνός φασὶ καὶ Θωῶς τῆς Ποσειδῶνος γενέσθαι Λίνον, Λίνου δὲ Πίερον, Πίερου δὲ καὶ νύμφης Μεθώνης Οἶαγρον, Οἶαγρου δὲ καὶ Καλλιόπης Ὀρφέα, Ὀρφέως δὲ Ὀρτην, τοῦ δὲ Ἀρμονίδην, τοῦ δὲ Φιλοτέρπην,

τοῦ δὲ Εὐφρημον, τοῦ δὲ Ἐπιφράδην, τοῦ δὲ Μελάνωπον, τούτου δὲ Δῖον καὶ Ἀπέλλαιον, Δίου δὲ καὶ Πυκιμήδης τῆς Ἀπόλλωνος θυγατρὸς Ἡσίοδον καὶ Πέρσην· Πέρσου δὲ Μαίονα, Μαίονος δὲ θυγατρὸς καὶ Μέλητος τοῦ ποταμοῦ Ὀμηρον. ^[45]

(50) τινὲς δὲ συνακμάσαι φασὶν αὐτοὺς ὥστε καὶ ἀγωνίσασθαι ὁμόσε ἐν Αὐλίδι τῆς Βοιωτίας, ποιήσαντα γὰρ τὸν Μαργίτην Ὀμηρον περιέρχεσθαι κατὰ πόλιν ῥαψωδοῦντα, ἐλθόντα δὲ καὶ εἰς Δελφοὺς περὶ τῆς πατρίδος αὐτοῦ πυνθάνεσθαι τίς εἴη, τὴν δὲ Πυθίαν εἶπεῖν· ἔστιν Ἴος νῆσος μητρὸς πατρίς, ἥ σε θανόντα δέξεται· ἀλλὰ νέων παίδων αἴνιγμα φύλαξαι. τὸν δὲ ἀκούσαντα περιστάσθαι μὲν τὴν εἰς Ἴον ἄφιξιν, διατρίβειν δὲ περὶ τὴν ἐκεῖ χώραν. κατὰ δὲ τὸν αὐτὸν χρόνον Γανύκτωρ ἐπιτάφιον τοῦ πατρὸς Ἀμφιδάμαντος βασιλέως Εὐβοίας ἐπιτελῶν πάντας τοὺς ἐπισήμους ἄνδρας οὐ μόνον ῥώμη καὶ τάχει, ἀλλὰ καὶ σοφίᾳ ἐπὶ τὸν ἀγῶνα μεγάλας δωρεαῖς τιμῶν συνεκάλεσεν. καὶ οὗτοι οὖν ἐκ τύχης, ὥς φασι, συμβαλόντες ἀλλήλοις ἦλθον εἰς τὴν Χαλκίδα. τοῦ δὲ ἀγῶνος ἄλλοι τέ τινες τῶν ἐπισήμων Χαλκιδέων ἐκαθέζοντο κριταὶ καὶ μετ' αὐτῶν Πανήδης, ἀδελφὸς ὢν τοῦ τετελευτηκότος. ἀμφοτέρων δὲ τῶν ποιητῶν θαυμαστῶς ἀγωνισαμένων νικῆσαι φασὶ τὸν Ἡσίοδον τὸν τρόπον τοῦτον· προελθόντα γὰρ εἰς τὸ μέσον πυνθάνεσθαι τοῦ Ὀμήρου καθ' ἕνα ἕκαστον, τὸν δὲ Ὀμηρον ἀποκρίνασθαι. φησὶν οὖν Ἡσίοδος· υἱὲ Μέλητος Ὀμηρε θεῶν ἅπο μήδεα εἰδὼς εἶπ' ἄγε μοι πάμπρωτα τί φέρτατόν ἐστι βροτοῖσιν; Ὀμηρος· ἀρχὴν μὲν μὴ φῦναι ἐπιχθονίοισιν ἄριστον, φύντα δ' ὅμως ὥκιστα πύλας Αἶδαο περῆσαι. Ἡσίοδος τὸ δεύτερον· εἶπ' ἄγε μοι καὶ τοῦτο θεοῖς ἐπιείκελ' Ὀμηρε, τί θνητοῖς κάλλιστον οἶεαι ἐν φρεσὶν εἶναι; ὁ δὲ ὀππότε ἂν εὐφροσύνη μὲν ἔχη κατὰ δῆμον ἅπαντα, δαιτυμόνες δ' ἀνὰ δώματ' ἀκούάζωνται αἰοιδοῦ ἥμενοι ἐξείης, παρὰ δὲ πλήθωσι τράπεζαι σίτου καὶ κρειῶν, μέθυ δ' ἐκ κρητῆρος ἀφύσσων οἶνοχόος φορέησι καὶ ἐγχεῖη δεπάεσσιν. τοῦτό τί μοι κάλλιστον ἐνὶ φρεσὶν εἴδεται εἶναι. ῥηθέντων δὲ τούτων τῶν ἐπῶν, οὕτω σφοδρῶς φασὶ θαυμασθῆναι τοὺς στίχους ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ὥστε χρυσοῦς αὐτοὺς προσαγορευθῆναι, καὶ ἔτι καὶ νῦν ἐν ταῖς κοιναῖς θυσίαις πρὸ τῶν δεῖπνων καὶ σπονδῶν προκατεύχεσθαι πάντας. ὁ δὲ Ἡσίοδος ἀχθεσθεὶς ἐπὶ τῇ Ὀμήρου εὐημερίᾳ ἐπὶ τὴν τῶν ἀπόρων ὥρμησεν ἐπερώτησιν καί φησι τούσδε τοὺς στίχους· Μοῦς' ἄγε μοι τά τ' ἐόντα τά τ' ἐσόμενα πρὸ τ' ἐόντα τῶν μὲν μηδὲν ἄειδε, σὺ δ' ἄλλης μνησαὶ αἰοιδῆς. ὁ δὲ Ὀμηρος βουλόμενος ἀκολούθως τὸ ἄπορον λῦσαι φησὶν· οὐδέ ποτ' ἀμφὶ Διὸς τύμβῳ καναχήποδες ἵπποι ἄρματα συντρίψουσιν ἐρίζοντες περὶ νίκης. ^[95]

(100) καλῶς δὲ καὶ ἐν τούτοις ἀπαντήσαντος ἐπὶ τὰς ἀμφιβόλους γνώμας ὥρμησεν ὁ Ἡσίοδος, καὶ πλείονας στίχους λέγων ἡξίου καθ' ἕνα ἕκαστον συμφώνως ἀποκρίνασθαι τὸν Ὀμηρον. ἔστιν οὖν ὁ μὲν πρῶτος Ἡσιόδου, ὁ δὲ ἐξῆς Ὀμήρου, ἐνίοτε δὲ καὶ διὰ δύο στίχων τὴν ἐπερώτησιν ποιουμένου τοῦ Ἡσιόδου· δεῖπνον ἔπειθ' εἶλοντο βοῶν κρέα καυχένας ἵππων ἔκλυον ἰδρώοντας, ἐπεὶ πολέμοιο κορέσθην. καὶ Φρύγες, οἳ πάντων ἀνδρῶν ἐπὶ νηυσὶν ἄριστοι ἀνδράσι ληιστῆρσιν ἐπ' ἀκτῆς δόρπον ἐλέσθαι. Ἡρακλῆς ἀπέλυσεν ἀπ' ὤμων καμπύλα τόξα χερσὶ βαλὼν ἰοῖσιν ὅλων κατὰ φύλα γιγάντων. οὗτος ἀνὴρ ἀνδρὸς τ' ἀγαθοῦ καὶ ἀνάλκιδός ἐστι μητρός, ἐπεὶ πόλεμος χαλεπὸς πάσῃσι γυναιξίν. οὗτ' ἄρ σοί γε πατὴρ ἐμίγη καὶ πότνια μήτηρ· σῶμα τό γ' ἐσπεύραντο διὰ χρυσέην Ἀφροδίτην. αὐτὰρ ἐπεὶ δμῆθη γάμῳ Ἄρτεμις ἰοχέαιρα Καλλιστῶ κατέπεφνεν ἀπ' ἀργυρέοιο βιοῖο. ὥς οἳ μὲν δαίνυντο πανήμεροι, οὐδὲν ἔχοντες οἴκοθεν, ἀλλὰ παρεῖχεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων. δεῖπνον δειπνήσαντες ἐνὶ σποδῶ αἰθαλοέσση σύλλεγον ὅστέα λευκὰ Διὸς κατατεθνηῶτος παιδὸς ὑπερθύμου Σαρπηδόνοιο ἀντιθέοιο. ἡμεῖς δ' ἅμ πεδίον Σιμοέντιον ἥμενοι αὐτῶς ἴομεν ἐκ νηῶν ὁδὸν ἀμφ' ὤμοισιν ἔχοντες φάσγανα κωπήεντα καὶ αἰγανέας δολιχαύλους. δὴ τότε ἄριστῆς κοῦροι χεῖρεσσι θαλάσσης ἄσμενοι ἐσσυμένως τε ἀπείρυσαν ὠκύαλον ναῦν. Κολχίδ' ἔπειθ' ἴκοντο καὶ Αἰήτην βασιλῆα φεῦγον, ἐπεὶ γίγνωσκον ἀνέστιον ἢ δ' ἀθέμιστον. αὐτὰρ ἐπεὶ σπεῖσάν τε καὶ ἔκπιον οἶδμα θαλάσσης ποντοπορεῖν ἡμέλλον ἐυσσέλμων ἐπὶ νηῶν. τοῖσιν δ' Ἀτρεΐδης μεγάλ' εὐχέτο

πᾶσιν ὀλέσθαι μηδέ ποτ' ἐν πόντῳ, καὶ φωνήσας ἔπος ἤυδα· ἐσθίετε ὦ ξεῖνοι, καὶ πίνετε· μηδέ τις ὑμῶν οἴκαδε νοστήσειε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν πημανθείς, ἀλλ' αὖτις ἀπήμονες οἴκαδ' ἵκοισθε. πρὸς πάντα δὲ τοῦ Ὀμήρου καλῶς ἀπαντήσαντος πάλιν φησὶν ὁ Ἡσίοδος τοῦτό τι δὴ μοι μοῦνον ἐειρομένῳ κατάλεξον, πόσοι ἄμ' Ἀτρεΐδῃσιν ἐς Ἴλιον ἦλθον Ἀχαιοί; ὁ δὲ διὰ λογιστικοῦ προβλήματος ἀποκρίνεται οὕτως· πεντήκοντ' ἦσαν πυρὸς ἐσχάραι, ἐν δὲ ἐκάστη πεντήκοντ' ὀβελοί, περὶ δὲ κρέα πεντήκοντα· τρίς δὲ τριηκόσιοι περὶ ἓν κρέας ἦσαν Ἀχαιοί. τοῦτο δὲ εὐρίσκεται πλῆθος ἄπιστον· τῶν γὰρ ἐσχαρῶν οὐσῶν πεντήκοντα ὀβελίσκοι γίνονται πεντακόσιοι καὶ χιλιάδες β', κρεῶν δὲ δεκαδύο μυριάδες, , ε . . . κατὰ πάντα δὴ τοῦ Ὀμήρου ὑπερτεροῦντος φθονῶν ὁ Ἡσίοδος ἄρχεται πάλιν· υἱὲ Μέλῃτος Ὀμηρ' εἴ περ τιμῶσι σε Μοῦσαι, ὥς λόγος, ὑψίστοιο Διὸς μεγάλοιο θύγατρεις, λέξον μέτρον ἐναρμόζων ὃ τι δὴ θνητοῖσι κάλλιστόν τε καὶ ἔχθιστον· ποθέω γὰρ ἀκοῦσαι. ^[145]

(150) ὁ δὲ φησι· Ἡσίοδ' ἔκγονε Δίου ἐκόντα με ταῦτα κελεύεις εἰπεῖν· αὐτὰρ ἐγὼ μάλα τοι πρόφρων ἀγορεύσω. κάλλιστον μὲν τῶν ἀγαθῶν ἔσται μέτρον εἶναι αὐτὸν ἑαυτῷ, τῶν δὲ κακῶν ἔχθιστον ἀπάντων. ἄλλο δὲ πᾶν ὃ τι σῶ θυμῷ φίλον ἐστὶν ἐρώτα. πῶς ἂν ἄριστ' οἰκοῖντο πόλεις καὶ ἐν ἧθεσι ποίοις; εἰ μὴ κερδαίνειν ἀπὸ τῶν αἰσχυρῶν ἐθέλοιεν, οἱ δ' ἀγαθοὶ τιμῶντο, δίκη δ' ἀδίκοις ἐπέη. εὖχεσθαι δὲ θεοῖς ὃ τι πάντων ἐστὶν ἄμεινον; εὖνουν εἶναι ἑαυτῷ
 <ἀεὶ> χρόνον ἐς τὸν ἅπαντα. ἐν δ' ἐλαχίστῳ ἄριστον ἔχεις ὃ τι φύεται εἰπεῖν; ὥς μὲν ἐμῇ γνῶμῃ φρένες ἐσθλαὶ σώμασιν ἀνδρῶν. ἡ δὲ δικαιοσύνη τε καὶ ἀνδρείη δύναται τί; κοινὰς ὠφελίας ἰδίοις μόχοις πορίζειν. τῆς σοφίης δὲ τί τέκμαρ ἐπ' ἀνθρώποις πέφυκεν; γινώσκειν τὰ παρόντ' ὀρθῶς, καιρῷ δ' ἄμ' ἔπεσθαι. πιστεῦσαι δὲ βροτοῖς ποῖον χρέος ἄξιόν ἐστιν; οἷς αὐτὸς κίνδυνος ἐπὶ πραχθεῖσιν ἔπεται. ἡ δ' εὐδαιμονία τί ποτ' ἀνθρώποις καλεῖται; λυπηθέντ' ἐλάχιστα θανεῖν ἡσθέντα τε πλεῖστα. ῥηθέντων δὲ καὶ τούτων, οἱ μὲν Ἕλληνες πάντες τὸν Ὀμηρον ἐκέλευον στεφανοῦν, ὁ δὲ βασιλεὺς Πανήδης ἐκέλευσεν ἕκαστον τὸ κάλλιστον ἐκ τῶν ἰδίων ποιημάτων εἰπεῖν. Ἡσίοδος οὖν ἔφη πρῶτος Πληιάδων Ἀτλαγενέων ἐπιτελλομένων ἄρχεσθ' ἀμήτου, ἀρότοιό τε δυσομενάων· αἱ δὲ τοι νύκτας τε καὶ ἡμέρας τεσσαράκοντα κεκρύφαται, αὖτις δὲ περιπλομένου ἐνιαυτοῦ φαίνονται, τὰ πρῶτα χαρασσομένοιο σιδήρου. οὗτός τοι πεδίων πέλεται νόμος, οἱ τε θαλάσσης ἐγγύθι ναιετάουσ', οἱ τ' ἄγχεα βησσήεντα πόντου κυμαίνοντος ἀπόπροθι πίονα χῶρον ναίουσιν· γυμνὸν σπεῖρουν, γυμνὸν δὲ βοωτεῖν, γυμνόν τ' ἀμάειν, ὅτ' ἂν ὥρια πάντα πέλωνται. μεθ' ὃν Ὀμηρος· ἀμφὶ δ' ἄρ' Αἴαντας δοιοὺς ἴσαντο φάλαγγες καρτεραί, ἃς οὐτ' ἂν κεν Ἄρης ὀνόσαιτο μετελθὼν οὔτε κ' Ἀθηναίη λαοσσόος. οἱ γὰρ ἄριστοι κρινθέντες Τρῳάς τε καὶ Ἑκτορα δῖον ἔμιμνον φράξαντες δόρυ δουρί, σάκος σάκεϊ προθελύμνω· ἀσπίς δ' ἀσπίδ' ἔρειδε, κόρυς κόρυιν, ἀνέρα δ' ἀνὴρ, ψαῦον δ' ἱππόκομοι κόρυθες λαμπροῖσι φάλοισι νευόντων· ὥς πυκνοὶ ἐφρέστασαν ἀλλήλοισιν. ἔφριξεν δὲ μάχη φθεισίμβροτος ἐγχείησι μακραις, ἃς εἶχον ταμεσίχροας. ^[195]

(200) ὅσσε δ' ἄμερδεν αὐγὴ χαλκείη κορύθων ἄπο λαμπομενάων θωρήκων τε νεοσμήκτων σακέων τε φαεινῶν ἐρχομένων ἄμυδς. μάλα κεν θρασυκάρδιος εἴη ὃς τότε γηθήσειεν ἰδὼν πόνον οὐδ' ἀκάχοιτο. θαυμάσαντες δὲ καὶ ἐν τούτῳ τὸν Ὀμηρον οἱ Ἕλληνες ἐπῆνουν, ὥς παρὰ τὸ προσῆκον γεγονότων τῶν ἐπῶν, καὶ ἐκέλευον διδόναι τὴν νίκην. ὁ δὲ βασιλεὺς τὸν Ἡσίοδον ἐστεφάνωσεν εἰπὼν δίκαιον εἶναι τὸν ἐπὶ γεωργίᾳ καὶ εἰρήνῃ προκαλούμενον νικᾶν, οὐ τὸν πολέμους καὶ σφαγὰς διεξιόντα. τῆς μὲν οὖν νίκης οὕτω φασὶ τυχεῖν τὸν Ἡσίοδον καὶ λαβόντα τρίποδα χαλκοῦν ἀναθεῖναι ταῖς Μούσαις ἐπιγράψαντα· Ἡσίοδος Μούσαις Ἑλικωνίσι τόνδ' ἀνέθηκεν ὕμνῳ νικήσας ἐν Χαλκίδι θεῖον Ὀμηρον. τοῦ δὲ ἀγῶνος διαλυθέντος διέπλευσεν ὁ Ἡσίοδος εἰς Δελφοὺς χρησόμενος καὶ τῆς νίκης ἀπαρχὰς τῷ θεῷ ἀναθήσων. προσερχομένου δὲ αὐτοῦ τῷ ναῷ ἔνθεον γενομένην τὴν προφητὴν φασιν εἰπεῖν· ὄλβιος οὗτος ἀνὴρ ὃς ἐμὸν δόμον ἀμφιπολεῖ, Ἡσίοδος Μοῦσῃσι τετιμένος ἀθανάτησιν· τοῦ δ' ἥ τοι κλέος ἔσται ὅσην τ'

ἐπικίδναται ἡώς. ἀλλὰ Διὸς πεφύλαξο Νεμείου κάλλιμον ἄλσος· κεῖθι δέ τοι θανάτοιο τέλος πεπρωμένον ἐστίν. ὁ δὲ Ἡσίοδος ἀκούσας τοῦ χρημοῦ, τῆς Πελοποννήσου μὲν ἀνεχώρει νομίσας τὴν ἐκεῖ Νεμέαν τὸν θεὸν λέγειν, εἰς δὲ Οἰνόην τῆς Λοκρίδος ἐλθὼν καταλύει παρ' Ἀμφιφάνει καὶ Γανύκτορι, τοῖς Φηγέως παισίν, ἀγνοήσας τὸ μαντεῖον. ὁ γὰρ τόπος οὗτος ἅπας ἐκαλεῖτο Διὸς Νεμείου ἱερόν. διατριβῆς δὲ αὐτῷ πλείονος γενομένης ἐν τοῖς Οἰνοεῦσιν ὑπονοήσαντες οἱ νεανίσκοι τὴν ἀδελφὴν αὐτῶν μοιχεύειν τὸν Ἡσίοδον, ἀποκτείναντες εἰς τὸ μεταξὺ τῆς Εὐβοίας καὶ τῆς Λοκρίδος πέλαγος κατεπόντισαν. τοῦ δὲ νεκροῦ τριταίου πρὸς τὴν γῆν ὑπὸ δελφίνων προσενεχθέντος ἐορτῆς τινος ἐπιχωρίου παρ' αὐτοῖς οὔσης Ἀριαδνείας πάντες ἐπὶ τὸν αἰγιαλὸν ἔδραμον καὶ τὸ σῶμα γνωρίσαντες ἐκεῖνο μὲν πενθήσαντες ἔθαψαν, τοὺς δὲ φονεῖς ἀνεζήτησαν. οἱ δὲ φοβηθέντες τὴν τῶν πολιτῶν ὀργὴν κατασπάσαντες ἀλιευτικὸν σκάφος διέπλευσαν εἰς Κρήτην. οὓς κατὰ μέσον τὸν πλοῦν ὁ Ζεὺς κεραυνώσας κατεπόντωσεν, ὥς φησιν Ἀλκιδάμας ἐν Μουσείῳ. Ἐρατοσθένης δὲ φησιν ἐν ἐνηπόδῳ Κτίμενον καὶ Ἀντιφον τοὺς Γανύκτορος ἐπὶ τῇ προειρημένῃ αἰτίᾳ ἀνελόντας σφαγιασθῆναι θεοῖς τοῖς ξενίοις ὑπ' Εὐρυκλέους τοῦ μάντεως. τὴν μέντοι παρθένον τὴν ἀδελφὴν τῶν προειρημένων μετὰ τὴν φθορὰν ἑαυτὴν ἀναρτῆσαι, φθαρῆναι δὲ ὑπὸ τινος ξένου συνόδου τοῦ Ἡσιόδου Δημῶδους ὄνομα· ὃν καὶ αὐτὸν ἀναιρεθῆναι ὑπὸ τῶν αὐτῶν φησιν. ὕστερον δὲ Ὀρχομένιοι κατὰ χρησμὸν μετενέγκαντες αὐτὸν παρ' αὐτοῖς ἔθαψαν καὶ ἐπέγραψαν ἐπὶ τῷ τάφῳ Ἄσκη μὲν πατρὶς πολυλήιος, ἀλλὰ θανόντος ὅστέα πληξίππων γῇ Μινυὰς κατέχει Ἡσιόδου, τοῦ πλεῖστον ἐν ἀνθρώποις κλέος ἐστὶν ἀνδρῶν κρινομένων ἐν βασάνῳ σοφίης. ^[245]

(250) καὶ περὶ μὲν Ἡσιόδου τοσαῦτα· ὁ δὲ Ὀμηρος ἀποτυχὼν τῆς νίκης περιερχόμενος ἔλεγε τὰ ποιήματα, πρῶτον μὲν τὴν Θηβαίδα ἔπη, ζ ἥς ἡ ἀρχή· Ἄργος ἄειδε θεὰ πολυδίψιον ἔνθεν ἄνακτες· εἶτα Ἐπιγόνους ἔπη, ζ ὧν ἡ ἀρχή· νῦν αὖθ' ὀπλοτέρων ἀνδρῶν ἀρχώμεθα Μοῦσαι. φασὶ γάρ τινες καὶ ταῦτα Ὀμήρου εἶναι. ἀκούσαντες δὲ τῶν ἐπῶν οἱ Μίδου τοῦ βασιλέως παῖδες Ξάνθος καὶ Γόργος παρακαλοῦσιν αὐτὸν ἐπιγράμμα ποιῆσαι ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ πατρὸς αὐτῶν, ἐφ' οὗ ἦν παρθένος χαλκῇ τὸν Μίδου θάνατον οἰκτιζομένη. καὶ ποιεῖ οὕτως· χαλκῇ παρθένος εἰμί, Μίδου δ' ἐπὶ σήματος ἦμαι. ἔς τ' ἂν ὕδωρ τε νάη καὶ δένδρεα μακρὰ τεθήλη καὶ ποταμοὶ πλήθωσι, περικλύζη δὲ θάλασσα, ἡέλιος δ' ἀνιῶν φαίνη λαμπρά τε σελήνη, αὐτοῦ τῇδε μένουσα πολυκλαύτῳ ἐπὶ τύμβῳ σημανέῳ παριοῦσι Μίδης ὅτι τῇδε τέθαπται. λαβὼν δὲ παρ' αὐτῶν φιάλην ἀργυρᾶν ἀνατίθησιν ἐν Δελφοῖς τῷ Ἀπόλλωνι, ἐπιγράψας Φοῖβε ἄναξ δῶρόν τοι Ὀμηρος καλὸν ἔδωκα σῆσιν ἐπιφροσύναις· σὺ δέ μοι κλέος αἰὲν ὀπάζεις. μετὰ δὲ ταῦτα ποιεῖ τὴν Ὀδύσσειαν ἔπη μ, β', πεποιηκῶς ἤδη τὴν Ἰλιάδα ἐπῶν μ, εφ'. παραγενόμενον δὲ ἐκεῖθεν εἰς Ἀθήνας αὐτὸν ξενισθῆναι φασὶ παρὰ Μέδοντι τῷ βασιλεῖ τῶν Ἀθηναίων. ἐν δὲ τῷ βουλευτηρίῳ ψύχους ὄντος καὶ πυρὸς καιομένου σχεδιάσαι λέγεται τούσδε τοὺς στίχους· ἀνδρὸς μὲν στέφανοι παῖδες, πύργοι δὲ πόλλης, ἵπποι δ' αὖ πεδίου κόσμος, νῆες δὲ θαλάσσης, λαὸς δ' εἰν ἀγορῇσι καθήμενος εἰσοράασθαι. αἰθομένου δὲ πυρὸς γεραρώτερος οἶκος ιδέσθαι ἥματι χειμερίῳ ὁπότ' ἂν νεῖφῃσι Κρονίων. ἐκεῖθεν δὲ παραγενόμενος εἰς Κόρινθον ἐρραψώδει τὰ ποιήματα. τιμηθεὶς δὲ μεγάλως παραγίνεται εἰς Ἄργος καὶ λέγει ἐκ τῆς Ἰλιάδος τὰ ἔπη τάδε· οἱ δ' Ἄργος τ' εἶχον Τίρυνθά τε τειχιόεσσαν Ἑρμιόνην Ἀσίνην τε, βαθὺν κατὰ κόλπον ἐχούσας, Τροιζῆν' Ἠϊόνας τε καὶ ἀμπελόεντ' Ἐπίδauρον νῆσόν τ' Αἴγιναν Μάσητά τε κοῦροι Ἀχαιῶν, τῶν αὖθ' ἡγεμόνευε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης Τυδεΐδης οὗ πατρὸς ἔχων μένος Οἰνεΐδαο, καὶ Σθένηςλος, Καπανῆος ἀγακλειτοῦ φίλος υἱός· τοῖσι δ' ἅμ' Εὐρύπυλος τρίτατος κίεν ἰσόθεος φῶς, Μηκιστέως υἱὸς Ταλαϊονίδαο ἄνακτος. ἐκ πάντων δ' ἡγεῖτο βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης. τοῖσι δ' ἅμ' ὀγδῶκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο· ἐν δ' ἄνδρες πολέμοιο δαήμονες ἐστιχόωντο Ἀργεῖοι λινοθώρηκες, κέντρα πτολέμοιο. ^[295]

(300)

τῶν δὲ Ἀργείων οἱ προεστηκότες ὑπερβολῇ χαρέντες ἐπὶ τῷ ἐγκωμιάζεσθαι τὸ γένος αὐτῶν
ὑπὸ τοῦ ἐνδοξοτάτου τῶν ποιητῶν, αὐτὸν μὲν πολυτελέσι δωρεαῖς ἐτίμησαν, εἰκόνα δὲ χαλκὴν
ἀναστήσαντες ἐψηφίσαντο θυσίαν ἐπιτελεῖν Ὀμήρῳ καθ' ἡμέραν καὶ κατὰ μῆνα καὶ κατ'
ἐνιαυτὸν <καὶ> ἄλλην θυσίαν πενταετηρίδα εἰς Χίον ἀποστέλλειν. ἐπιγράφουσι δὲ ἐπὶ τῆς
εἰκόνης αὐτοῦ θεῖος Ὀμηρος ὅδ' ἐστὶν ὃς Ἑλλάδα τὴν μεγάλαυχον πᾶσαν ἐκόσμησεν καλλιπεῖ
σοφίῃ, ἔξοχα δ' Ἀργεῖους, οἳ τὴν θεοτείχεα Τροίην ἤρειψαν ποινὴν ἠυκόμου Ἑλένης. οὗ χάριν
ἔστησεν δῆμος μεγαλόπολις αὐτὸν ἐνθάδε καὶ τιμαῖς ἀμφέπει ἀθανάτων. ἐνδιατρίψας δὲ τῇ
πόλει χρόνον τινὰ διέπλευσεν εἰς Δῆλον εἰς τὴν πανηγυριν. καὶ σταθεὶς ἐπὶ τὸν κεράτινον
βωμὸν λέγει ὕμνον εἰς Ἀπόλλωνα οὗ ἡ ἀρχὴ μνήσομαι οὐδὲ λάθωμαι Ἀπόλλωνος ἐκάτοιο.
ρήθέντος δὲ τοῦ ὕμνου οἱ μὲν Ἴωνες πολίτην αὐτὸν κοινὸν ἐποίησαντο, Δῆλιοι δὲ γράψαντες
τὰ ἔπη εἰς λεύκωμα ἀνέθηκαν ἐν τῷ τῆς Ἀρτέμιδος ἱερῷ. τῆς δὲ πανηγύρεως λυθείσης ὁ
ποιητὴς εἰς Ἴον ἔπλευσε πρὸς Κρεώφυλον κάκεῖ χρόνον διέτριβε πρεσβύτης ὢν ἡδη. ἐπὶ δὲ τῆς
θαλάσσης καθήμενος παίδων τινῶν ἀφ' ἀλείας ἐρχομένων ὥς φασι πυθόμενος ἄνδρες ἀπ'
Ἀρκαδίας θηρήτορες ἦ ῥ' ἔχομέν τι; εἰπόντων δὲ ἐκείνων ὅς' ἔλομεν λιπόμεσθα, ὅς' οὐχ
ἔλομεν φερόμεσθα, οὐ νοήσας τὸ λεχθὲν ἤρετο αὐτοὺς ὅ τι λέγοιεν. οἱ δὲ φασιν ἐν ἀλείᾳ μὲν
ἀγρεῦσαι μηδέν, ἐφθειρίσθαι δέ, καὶ τῶν φθειρῶν οὓς ἔλαβον καταλιπεῖν, οὓς δὲ οὐκ ἔλαβον
ἐν τοῖς ἱματίοις φέρειν. ἀναμνησθεὶς δὲ τοῦ μαντείου ὅτι τὸ τέλος αὐτοῦ ἦκοι τοῦ βίου, ποιεῖ
τὸ τοῦ τάφου αὐτοῦ ἐπίγραμμα. ἀναχωρῶν δὲ ἐκεῖθεν, ὄντος πηλοῦ ὀλισθῶν καὶ πεσὼν ἐπὶ τὴν
πλευράν, τριταῖος ὥς φασι τελευτᾷ· καὶ ἐτάφη ἐν Ἴῳ. ἔστι δὲ τὸ ἐπίγραμμα τόδε· ἐνθάδε τὴν
ἱερὴν κεφαλὴν κατὰ γαῖα καλύπτει, ἀνδρῶν ἡρώων κοσμήτορα θεῖον Ὀμηρον. ^[335]